

og den paatrængende Nødvendighed, der er anført for, at denne Lov er kommen frem, er jo i den Henseende et Vidnesbyrd. Nu siger den ærede Ordfører, at Flertallets Forslag gaar ud paa at give Lærlingeforholdet en saa omfattende Udstrækning som muligt; men man maa dog tilføje: betinget af, at dette Lærlingeforhold er knyttet til en skriftlig Kontrakt. Mindretallets Forslag gaar derimod ud paa at give Lærlingeforholdet saa stor Udstrækning som muligt uden dertil at knytte den bestemte Betingelse, at Forholdet skal knyttes til skriftlig Kontrakt, fordi det forekommer Mindretallet, at det er vigtigere, at unge Mennesker oplæres i de Fag, de have Evner og Lyft til, end at dette nødvendigvis sker paa en vis Maade, nemlig paa en saadan Maade, at dertil behøves skriftlig Kontrakt. Flertallets Forslag forhindrer Næringsdrivende, der ellers ere kvalificerede til at oplære unge Mennesker, i at gjøre dette, naar de ikke vil oprette skriftlig Kontrakt, selv om de unge Mennesker, hvem der er Tale om, slet ikke selv ønske, at Forholdet skal knyttes til skriftlig Kontrakt. Det er egentlig den væsentlige Forskjel mellem Flertallets og Mindretallets Forslag. Flertallets Forslag udmærker sig altsaa ikke ved at give Lærlingeforholdet saa stor Udstrækning som muligt; tværtimod, det ønsker at betinge det. Mindretallet ønsker at give Lærlingeforholdet en saa stor Udstrækning som mulig, men ønsker det tillige grundet paa skriftlig Kontrakt; derfor vil det, at Loven skal sige, at kun den skriftlige Kontrakt har Gyldighed. Dertil kommer, at Flertallet i Grundten modarbejder sin egen Hensigt, det fremkalder en Omgaaen af Loven, der netop strider mod det, det selv søger hen til, thi naar en Næringsdrivende vil antage et ungt Menneske i Lære, men ikke vil have en skriftlig Kontrakt, saa behøver han kun at sige: Jeg vil ikke antage Dig i Lære, men kun som Hjælper, alt det Øvrige ville vi lade staa hen. Naar det unge Menneske vælger dette, og under vanskelige Forhold, hvor man ikke let finder Mestre i det Fag, man netop ønsker at komme ind i, vil man i Reglen modtage det; naar der søges en saadan Plads, træder han i et Forhold, der er langt løsere end det, som vilde være tilstede, selv om Kontrakten ikke var skreven, naar der dog var en bestemt Aftale, og paa den Maade er jo ogsaa Bestemmelserne i § 17 om en Bøde for Ikke-Overholdelse af en skreven Kontrakt ikke længere anvendelig paa den, der har indgaaet Forholdet. Den ærede Ordfører siger, at, naar der er Bøde for ikke at indgaa skriftlig Kontrakt, behøver man kun at indgaa en skriftlig Kontrakt for at undgaa at betale Bøde. Ja, men det kan man ogsaa undgaa paa anden Maade, nemlig ved ikke at antage unge Mennesker i Lære, og det er jo netop det Vanskelige i Forholdet, at Loven skal udvikle hos de Næringsdrivende en Erkendelse af, at det er rigtigt ikke alene fra deres eget personlige Standpunkt, men

fra et almindeligt Standpunkt at antage unge Mennesker til Oplæring i Faget, da Faget ikke eller kunde suppleres paa en saadan Maade, at det kunde gaa frem. Dertil kommer endnu en Indvending, jeg vil gjøre mod Flertallets Forslag, og det er den, at det er et Forslag, som for saa vidt er nyt, og det er dog et Vidnesbyrd om, at den tidligere Overveelse og den tidligere Praxis ikke har anset det for nødvendigt. Den Lov efter hvilken Næringsforholdet har været ordnet i hele dette Aarhundrede indtil 1860, da den nye Næringslov traadte i Kraft, er Forordningen af 21de Mars 1800, og den fjender Intet til tvungne Lærefkontrakter. Jeg har vel set, at man har sagt, at det var nødvendigt at fremkalde de tidligere tvungne Lærefkontrakter paany; men man maa lægge Mærke til, at i Loven af Mars 1800 § 6 staar, at Enhver kan lære sit Haandværk, hvor han vil og paa hvad Maade han vil og uden at staa visse Aar i Lære, og han skal stedes til Svendeprove, enten han har været indskreven som Lærling ved Lauget eller ei, kun at han i sidste Tilfælde bliver indskreven, førend han gjør Svendestykke. Der er slet ikke bestemt nogen Pligt til at indgaa Lærefkontrakter. Lovens § 14 siger, at: naar en Dreng antages og indskrives til Lære, da skal Mesteren oprette en skriftlig Kontrakt med den, som sætter ham i Lære. Det er altsaa kun i det Tilfælde, at Drengen blev indskreven ved Lauget, at der fulgte en Forpligtelse til skriftlig Lærefkontrakt, men i alle de mange Aar har der været mangfoldige Tilfælde, ja, som det tidligere er nævnt ved 1ste Behandling, har der været flere Laug, hvor der aldrig oprettedes skriftlig Kontrakt, og i andre Laug var der Mange, der ansaa det for hensigtsmæssigt baade for Mesteren og Lærlingen, at sandtne skriftlige Kontrakter ikke bleve indgaaede. De tvungne Lærefkontrakter ere altsaa ikke en tidligere Forholdsregel, man vil forny, men en ny man vil indføre, og jeg tror ikke, at der er Grund dertil. Jeg tror ikke, at vi skulle gjøre det ved denne Lov, og jeg anbefaler derfor Mindretallets Forslag, der ikke har denne Bestemmelse.

Rosenørn: Jeg tror rigtignok, at § 14 i den Lov, som det ærede Medlem, der nu fatte sig, citerede, udtrykkelig foreskriver, at der skal være skriftlig Kontrakt, naar den Paagældende indskrives paa Lauget. Nogen Indskrivning paa Lauget finder jo forsaavidt ikke Sted nu; men at den skriftlige Kontrakt er paabudt derigjennem, naar en Lærling bliver antaget, kan dog ikke negtes. Mig forekommer det — det kan være, at det er, fordi man jo altid er mest optagen af sine egne Meninger — at de to sidste ærede Lærere virkelig ikke væsentlig have afvæbnet de Grunde, som den ærede Ordfører anførte for Majoritetens Forslag. Jeg skal i saa Henseende blot sige: Et. Jeg har den Tro, at, naar der ikke bliver paabudt